

Ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Ἐγγυήτρια τῶν Ἀμαρτωλῶν»

Ἡ ἱερὰ Σύναξις αὐτῆς εορτάζεται
τὴν 7ην Μαρτίου, 29ην Μαΐου καὶ Πέμπτην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἡ ὀνομασία αὐτῆς τῆς Εἰκόνας τῆς Θεομήτορος εἶναι ἀπὸ τις πλέον
συγκινητικῆς: Ἐγγυήτρια γιὰ τοὺς Ἀμαρτωλοὺς!...

Τὶ βαθὺ νόημα περικλείεται σὲ
αὐτὲς τὶς λέξεις! Ἐμεῖς, ἄνθρωποι
ἀμαρτωλοί, συνεχῶς ἀμαρτάνουμε,
εἴμεθα ἄξιοι τιμωρίας· κατὰ τὴν Δι-
καιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἔπρεπε νὰ κατα-
δικασθοῦμε, νὰ τιμωρηθοῦμε.

Ὅμως ὑπάρχει ὑψηλὰ στὸν Οὐ-
ρανὸ Ἐκεῖνη, ἡ Ὅποια μεσιτεύει
ἀδιαλείπτως γιὰ μᾶς: ἡ Παναγία
Μητέρα μας ἀγωνίζεται γιὰ τὴν
σωτηρία μας· ἀναζητεῖ τρόπους νὰ
μᾶς φέρῃ σὲ μετάνοια. Πρὶν ἀκόμη
νὰ σκεφθῆ ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ μετα-
νοήσῃ, νὰ διορθωθῆ, Ἐκεῖνη ἤδη
δίνει ἐγγύησι γι' αὐτὸν στὸν Θεό, ὅτι
θα διορθωθῆ... Καὶ τί θα νικήσῃ; ἡ ἀνθρώπινη σκληρότητα ἢ ἡ γεμάτη
εὐσπλαγχνία Χάρις τῆς Παναγίας μας, Ὁδηγήτρια τῶν ἀνθρώπων πρὸς
τὴν σωτηρία;

* * *

Στὴν ἱερὰ Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς «Ἐγγυήτριας τῶν Ἀμαρτωλῶν»,
ἡ Θεοτόκος εἰκονίζεται μὲ τὸ Θεῖο Βρέφος στὸ ἀριστερὸ Της χερσὶ ὁ

Χριστὸς σφίγγει μὲ τὰ δύο χεράκια Του τὸ δεξι χέρι τῆς Μητέρας Του, ὅπως συνηθίζεται ὅταν γίνεται μία συμφωνία. Στὶς τέσσερις γωνίες τῆς Εἰκόνας ὑπάρχει ἡ ἥξις ἐπιγραφή σὲ στίχους:

«Азъ сопоручница грѣшныхъ къ Моему Сыну:
Сей даль Мнѣ за нихъ ружѣ слышати Мя выну;
да ти, иже радость выну Мнѣ приносятъ,
радоватися вѣчнѣ черезъ Меня испросятъ».

«Εγὼ εἶμαι ἡ Ἐγγυήτρια τῶν ἁμαρτωλῶν πρὸς τὸν Υἱόν Μου·
Ἐκεῖνος Μοῦ ἔδωσε τὰ χεῖρια Του γι' αὐτοῦς,

ὅτι πάντοτε θὰ Μὲ ἀκούη,

Ὡστε ὅσοι Μοῦ ἀπευθύνουν πάντοτε τὸ «Χαῖρε»,
θὰ ζητήσουν διὰ μέσον Ἐμοῦ νὰ χαίρωνται αἰωνίως».

Πόση παρηγορία δίνουν αὐτὰ τὰ λόγια στοὺς πιστοὺς, ὅτι ὁ Χριστὸς μας «ἔδωσε τὰ δύο χεράκια Του», δηλαδή ἔκανε συμφωνία, ὑποσχέθηκε ἐπισήμως στὴν Μητέρα Του, ὅτι θὰ ἀκούη πάντοτε τὶς προσευχὲς Τῆς!...

Ἄγνωστος εἶναι ἡ προέλευσις τῆς Εἰκόνας αὐτῆς. Εἰκάζεται, ὅτι ἡ ἀπεικόνισις τῆς Παναγίας ὡς Ἐγγυήτριας ἔλαβε ἀφορμὴ ἀπὸ τὸν στίχο ἑνὸς Ὑμνου: «Χαῖρε ἡ ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα Σου ὡς ἐγγύησις ὑπὲρ ἡμῶν εἰς τὸν Θεόν!».

* * *

Μία ἀρχαία ἱερὰ Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς «Ἐγγυήτριας τῶν Ἁμαρτωλῶν» ὑπῆρχε στὸ Κάστρο τῆς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας Κόρετσκι στὴν Βολυνία τῆς νῦν Οὐκρανίας· ἡ Εἰκόνα αὐτὴ τότε ὠνομάσθη «Ἡ Κεχαριτωμένη». Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ τελευταίου Ὁρθοδόξου ἀρχοντος τῆς οἰκογενείας, ὀνόματι Σαμουήλ, ὁ ἀδελφὸς του Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος προφανῶς εἶχε προσχωρήσει στὸν Παπισμὸ, πρότεινε στὴν κατὰ σάρκα ἀδελφὴ του, τὴν Ἡγουμένη Σεραφεῖμα, νὰ μεταφέρῃ τὴν ἱερὰ Εἰκόνα ἀπὸ τὸ Παρεκκλήσι τῆς οἰκογενείας στὸ Ὁρθόδοξο γυναικεῖο Μοναστήρι τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος στὸ χωριὸ Κόρετς. Ἡ πανηγυρικὴ μεταφορὰ ἐτελέσθη τὴν

Πέμπτη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἔτους 1622. Διὰ τοῦτο ἐορτάζεται ἡ μνήμη τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας τὴν ἡμέρα αὐτή.

Τὴν 12η Αὐγούστου τοῦ 1880, ἡ ἱερὰ Εἰκόνα μεταφέρθηκε στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς αὐτῆς Μονῆς σὲ ξυλόγλυπτο Προσκυνητᾶρι.

Ἡ Θεομητορική Χάρις καὶ θαυματουργὸς βοήθεια στοὺς θλιβομένους καὶ πονεμένους ἀνθρώπους ἐφανίσθηκε πολλάκις καὶ πολυτρόπως στοὺς προστρέχοντας πρὸς τὴν «*Εγγυήτριαν τῶν Ἀμαρτωλῶν*». Τὸ ἔτος 1923, ὅταν ἡ περιοχή εὐρίσκετο ἐντὸς τῶν συνόρων τῆς Πολωνίας, ἕνας νεαρὸς ἐλευθερώθηκε ἀπὸ φοβερὸ δαιμόνιο ἔμπροσθεν τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Τὸ ἐπόμενο ἔτος, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως μέχρι τῆς Πέμπτης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅλη ἡ περιοχή ὑπέφερε ἀπὸ καταιγίδες καὶ συνεχῆ δυνατὴ βροχὴ· μετὰ τὴν Λιτάνευσι τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας τὴν ἡμέρα τῆς Ἑορτῆς Της, ἔπαυσε ἡ καταστροφικὴ βροχὴ.

* * *

Ἄλλο ἀντίγραφο τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας αὐτῆς εὐρέθη στὴν ἐπαρχία τοῦ Ὁρέλ τῆς Ρωσίας, στὴν ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸ χωρίον Ὁδρῖνο, ὅπου εἶχε τεθῆ στὸ Προσκυνητᾶρι στὴν πύλη τῆς Μονῆς. Ἐμεινε ἐκεῖ πολὺ καιρὸ ἀπαρατήρητη μετὰ ἄλλων παλαιῶν Εἰκόνων· μὲ τὸν καιρὸ μαύρισε τόσο πολὺ καὶ σκεπάσθηκε ἀπὸ σκόνη, ὥστε μὲ δυσκολία διεκρίνοντο τὰ ἱερὰ Πρόσωπα καὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀναγνωσθῆ ἡ ἐπιγραφή.

Κατὰ τὸ ἔτος 1843, ἀρκετοὶ πιστοὶ πληροφορήθησαν μέσῳ ὁραμάτων, ὅτι αὐτὴ ἡ ἱερὰ Εἰκόνα θαυματουργεῖ. Πανηγυρικὰ μετέφεραν Αὐτὴν στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς· ἀπὸ τότε ἄρχισαν οἱ εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ τῆς περιοχῆς νὰ φέρουν τὶς θλίψεις καὶ ἀνάγκες τους στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ διὰ μέσου τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας αὐτῆς.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ ἔτους 1844, ἤλθε στὸ Μοναστήρι στὸ Ὁδρῖνο ἡ σύζυγος τοῦ ἐμπόρου Ποτσόπιν μὲ τὸν διετῆ υἱό τους. Τὸ παιδί ὑπέφερε ἀπὸ φοβερὸς κρίσεις καὶ οἱ ἰατροὶ ἀδυνατοῦσαν νὰ τοῦ προσφέρουν κάποια βοήθεια. Ἡ Ποτσόπινα ζήτησε νὰ ψάλουν μία Παράκλησι ἐνώ-

πιον τῆς Εἰκόνοσ τῆσ Παναγίας τῆσ Ἐγγυήτριασ· τὸ παιδί θεραπεύθηκε ἀμέσως. Ἀκολούθησαν καὶ ἄλλα θαύματα.

Σὲ λίγο στὴν περιοχὴ αὐτῆ, στὶς πόλεις Καράτσεβ καὶ Ὁρέλ, ξέσπασε ἐπιδημία χολέρας. Προσέφυγαν στὴν Παναγία τὴν Ἐγγυήτρια ὑγιεῖς καὶ ἀσθενεῖς· παρὰ τὴν φοβερὰ μεταδοτικότητα τῆσ χολέρας, κανεῖς ἀπ' ὄσους προσῆλθαν στὴν ἱερὰ Εἰκόνα δὲν ἀπέθανε. Μάλιστα, οἱ κάτοικοι τῆσ πόλεωσ Ὁρέλ ἐζήτησαν νὰ φέρουν τὴν θαυματουργὸ Εἰκόνα στὴν πόλι τουσ· μετὰ τὴν Λιτάνευσι ἐκεῖ, ἡ ἐπιδημία σταμάτησε τελείωσ.

Ἐν συνεχείᾳ, ἔκτισαν μεγάλο τρισυπόστατο Ναὸ στὸ Μοναστήρι, στὸν ὁποῖο μὲ μεγαλοπρέπεια τοποθέτησαν τὴν ἱερὰ Εἰκόνα.

* * *

Τὸ ἔτος 1848 ὁ Δημήτριος Μποντσεσκουὺλ παρήγγειλε ἀντίγραφο τῆσ ἱερᾶσ Εἰκόνοσ, τὸ ὁποῖο ἔθεσε στὸν οἶκο του στὴν Μόσχα. Σύντομα ἡ ἱερὰ Εἰκόνα αὐτῆ ἄρχισε νὰ μυροβλύζη καὶ μὲ τὸ Ἅγιο Μύρο ἔγιναν πολλὰ θαύματα, θεραπείεσ κ.ἄ. Τὴν μυροβλύζουσα Εἰκόνα ἐν συνεχείᾳ προσέφεραν στὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὰ Χαμόδονικα τῆσ Μόσχασ, ὅπου ἐκτίσθη εἰδικὸ Παρεκκλήσι, ἀφιερωμένο στὴν θαυματουργὸ αὐτῆ Εἰκόνα τῆσ Παναγίας τῆσ «Ἐγγυήτριασ τῶν Ἄμαρτωλῶν».

Ἡ ἱερὰ αὐτῆ Εἰκόνα ἐορτάζεται τὴν 7ην Μαρτίου καὶ τὴν 29ην Μαΐου.

* * *

Ἄλλο θαυμαστὸ καὶ ἀξιοσημεῖωτο γεγονός εἶναι ἡ ἐπιβεβαίωσισ τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου διὰ μέσου τῆσ ἱερᾶσ Εἰκόνοσ τῆσ Παναγίας τῆσ «Ἐγγυήτριασ τῶν Ἄμαρτωλῶν» στὸν ἐνάρετο Ρῶσο Μοναχὸ Μπορίς, Νικόλαο στὸ Μέγα Σχῆμα († 7.5.1969) τῆσ ἱερᾶσ Μονῆσ Βαλαάμ.

Ὁ Γέρων Μπορίς ἔγραψε στὴν αὐτογραφία του τὴν Ἀποκάλυψι τῆσ Θεομήτοροσ πρὸσ λύσιν τῆσ ἀπορίας του σχετικὰ μὲ τὴν τήρησι τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου.

«Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1925 ὑπῆρξε μία διαίρεσισ τῶν ἀνθρώπων στὸ Βαλαάμ σὲ “παλαιοημερολογῖτεσ” καὶ σὲ “νεοημερολογῖτεσ”.

Ἀρχισαν νὰ μᾶσ πιέζουν νὰ πᾶμε μὲ τὸ νέο ἡμερόλογο. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺσ Ἀδελφοὺσ παρέμειναν πιστοὶ στὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγο.

Νομικὲσ διαδικασίεσ ἄρχισαν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκησισ ἔφθασε. Συνεστήθη ἕνα δικαστήριο μὲ τὴν ἐποπτεία τοῦ Ἡγουμένου Παυλίνου. Ἀρχισαν νὰ συγκεντρώνουν τοὺσ

Ἀδελφούς ἕνα πρὸς ἕνα, καὶ πολλοὶ ἐκδιώχθηκαν ἀπὸ τὴν Μονή.

Ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου ἐπίσης. Πῆγα μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἐκεῖ καθόταν ὁ Ἡγούμενος Παυλῖνος μὲ ἄλλους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως.

Ὁ Ἡγούμενος εἶπε: “*Εδῶ εἶναι ἕνας δοῦλος τοῦ Θεοῦ· ἐρωτήσατε αὐτόν*”. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶπε, ὅτι θὰ ὠμιλοῦσε καὶ ὅτι κάθε τι θὰ πρέπει νὰ καταγραφῆ.

Αὐτοὶ ἐρώτησαν: “*Δέξεσαι τὸν π. Παυλίνο ὡς Ἡγούμενο;*”. “*Θὰ πηγαίνης στίς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίες κατὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο;*”.

Δὲν ἀπάντησα σὲ αὐτὴ τὴν ἐρώτησι· ἦταν σὰν νὰ παρέλυσε ἡ γλῶσσα μου. Αὐτοὶ ἀνέμεναν καὶ εἶπαν: “*Λοιπόν, γιατί δὲν ἀπαντᾷς;*”. Δὲν μποροῦσα νὰ εἰπῶ τίποτε. Μετὰ αὐτοὶ εἶπαν: “*Καλά, πῆγαινε, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, καὶ σκέψου πάνω σὲ αὐτό*”.

Ἄρχισα νὰ προσεύχωμαι στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν “*Εγγυητριά*” μου ἀπὸ τὴν καρδιά μου:

“*Πές μου καὶ ὑπόδειξέ μου τὸν δρόμο τῆς ζωῆς μου: Μὲ ποιό μέρος νὰ πάω, μὲ τὸ νέο ἢ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο; Θὰ πρέπει νὰ πηγαίνω στὸ Καθολικὸ ἢ κάποιον ἄλλο;*”. Καὶ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς προσευχόμενος στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὑπακοῆς μου στὴν κουζίνα.

Ὅταν ἐτελείωσα τὴν ἀπογευματινὴ μου ὑπακοή, πῆγα στὸ κελί μου καὶ σκέφθηκα μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς καρδιάς μου:

“*Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷς, Μητέρα τοῦ Θεοῦ;*”. Ἀλλὰ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν μὲ ἐγκατέλειψε τὸν ἁμαρτωλό. Ὁ Θεὸς θέλει τὴν σωτηρία ὅλων.

Ξαφνικὰ τὸ Καθολικὸ ἐμφανίσθηκε μπροστά μου, τὸ ἴδιο ὅπως εἶναι: τὸ ἴδιο ὕψος, πλάτος καὶ μῆκος. Ἦμουν κατὰ πλῆκτος ἀπὸ αὐτὴ τὴν θαυμαστὴ ἐμφάνισι - πῶς μπῆκε στὸ μικρὸ μου κελλί; Ἀλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ μου φωνὴ μοῦ εἶπε: “*Ὁλα*

εἶναι δυνατὰ στὸν Θεό. Τίποτε δὲν ἀδυνατεῖ γι' Αὐτόν”.

“Λοιπὸν”, σκέφθηκα, “θὰ πρέπει κανεὶς νὰ πηγαίνει στὸ Καθολικὸ κατὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο;”. Μετὰ, ἐνῶ τὸ σκεφτόμουν αὐτό, μία σκούρα κουρτίνα ἔπεσε ἀπὸ ψηλά, στὸ μέσον τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἕνας χρυσὸς σταυρὸς. Τὸ Καθολικὸ παρέμεινε πίσω ἀπὸ τὸ πέπλο. Παρέμεινα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Τὸ Καθολικὸ ἔγινε γιὰ μένα ἀόρατο καὶ ἡ ἐσωτερικὴ μου φωνὴ μοῦ εἶπε: **“Πήγαινε μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο καὶ τήρησέ το”**.

Καὶ ἀκουσα μία φωνὴ γυναικὸς, ἡ ὁποία ἐρχόταν ἀπὸ ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν γωνία: **“Ἄν θέλῃς νὰ σωθῆς, κράτησε πιστὰ τὶς παραδόσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων”**.

Καὶ μετὰ ἡ ἴδια φωνὴ ἐπαναλήφθηκε γιὰ δευτέρη φορὰ, καὶ τὴν τρίτη φορὰ ἡ φωνὴ εἶπε: **“Ἄν θέλῃς νὰ σωθῆς, τήρησε πιστὰ τὴν παράδοσι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, καὶ ὄχι αὐτῶν τῶν ᾿σοφῶν ἄνθρώπων”**.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαῦμα, ὅλα ἐξαφανίσθηκαν καὶ ἀπέμεινα μόνος στὸ κελλί μου. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χαίρεται πού ὁ Κύριος μοῦ ὑπέδειξε τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας, μὲ τὶς προσευχὰς τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπὸ τότε μέχρι τώρα, θυμᾶμαι αὐτὸ τὸ μεγάλο θαῦμα γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου».

Πηγαί:

α) Τὸ ρωσικὸ βιβλίον «Διήγησις περὶ τῆς ἐπιγείου ζωῆς τῆς Παναγίας Θεοτόκου», Jordanville USA, 1974.

β) Ἴστοσελὶς τοῦ «Πατριαρχείου Μόσχας» : mospat.ru/

γ) Ἴστοσελὶς τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς» : oca.org/

δ) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 252/Ἰανουάριος- Φεβρουάριος 1993, σελ. 102-103· μετάφρασις ἀπὸ περιοδ. «Orthodox Word», ἀριθ. 5-6/160-161/Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 1991.